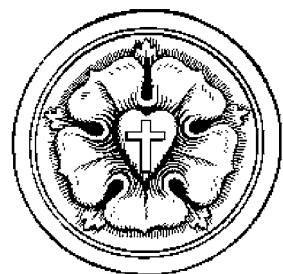

Kapernaum

A Somogy-Zalai Evangélikus Egyházmegye lapja

2012. év 4. szám

Karácsony

HÍREK A GYÜLEKEZETEK ÉLETÉBŐL

A 214. kötcei kerbájt

Több évszázados hagyománya szerint idén november 23-25. között tartotta a kötcei gyülekezet 214. templomszentelési ünnepét, az ún. kerbájtot. A kerbájt egy ősi, német eredetű ünnep, amit ősök az óhazából hoztak át. Maga a szó egy elmagyarosodott német kifejezés, eredeti hangalakja Kirchweihstag, amelynek jelentése az, hogy „a templomfelszentelés napja”. A kerbájt tehát nem más, mint egy evangélikus Erzsébet-napi búcsú, amelyhez számos érdekes szokás is kapcsolódik. Németországban azóta ez a szokás szinte teljesen kihalt, egyedül Kötcsén a helyiek lokálpatrióta és vallásos buzgalmának következtében maradt fenn. Nem túlzás ha kijelentjük: európai vallástörténeti és kultúrtörténeti ritkaság ez az ünnep. A kötcei evangélikus templom építése 1797-ben kezdődött, és 1798 őszére el is készült, november 21-én szentelték fel. A mintegy hatvan évvel ezelőtt még érvényes eredeti szokásrend szerint a főünnep mindig november 21-re esett. Akkoriban az ünnep három napig tartott, volt kezdőestéje, első napja, másnapja, s még másnapjának éjszakája is. Az egészen régi időkben, valamikor még a 19. század végén – az utóbbi negyven évben rögzített visszaemlékezések szerint – egy teljes hétig tartott. Manapság az ünnepet minden évben november 21-éhez közelebb eső szombaton rendezi meg a gyülekezet.

- A Kaposvári Evangélikus Egyházközség 2012. október 28-án a gyülekezet lelkészévé választotta **Pongrácz Mátét**. **Iktatása** november 24-én volt. A lelkésziktatást Smidéliusz Zoltán esperes, az igehirdetés szolgálatát pedig Szemerei János püspök végezte.
- A Baresi Evangélikus Filia, a baresi parókián szeretettel várja szálláslehetőséggel a pihenő, nyaralni vágyókat. A szálláslehetőséggel kapcsolatban érdeklődni lehet Haga Ferencné pénztárosnál: a 06-20-824-7727-es telefonszámon.
- A Csurgói Evangélikus Egyházközség kér mindenkit, akit Isten Lelke arra indít, járuljon hozzá gyermekek gitártanuláshoz, használaton kívüli gitár adományozásával. A gyermekek öröme, kérem, jelezze a **zsolt.gyorgyi@lutheran** e-mail címen.

Kedves Olvasók!

A tabi evangélikus gyülekezet segítségért fordul Önökhöz!

2013. február 13-án lenne 100 éves a tabi evangélikus gyülekezet diakonisszája Gyene Sára testvér. Szeretnénk ezt az alkalmat méltón megünnepelni gyülekezetünkben, ám sajnos kevés dokumentum áll rendelkezésünkre.

Gyene Sára az 1950-es években került Tabra, előtte a FÉBÉ-nél dolgozott. Egyik testvére, Márta, jelenleg Budapesten él, szintén diakonissza. A testvérek jó barátságban voltak Túrmezei Erzsébettel is. Tabon Jakus Imre lelkész mellett dolgozott, majd Szabó Vilmos és felesége Szabóné Piri Zsuzsanna mellett szolgált, utána a Verrasztó családnak segédkezett, míg egészsége bírta.

Kérjük azokat a testvéreket, akik ismerték vagy hallottak róla, talán szüleiket, barátaikat tanította, esetleg fényképük is van róla, kérem, hogy jelentkezzenek, írjanak a tabi gyülekezetnek, 8660 Tab Kossuth Lajos utca 57. címre.

Köszönettel és hálával véve minden értesítést, tudósítást, fényképet, erőt és egészséget kívánunk minden olvasónak és családjának.

MEGHÍVÓ

Szeretettel hívjuk
mindazokat, akik ismerték és nagyra becsülték
Gyene Sára diakonissza testvért.
Születésének 100. évfordulója alkalmából
Tabon
gyülekezeti napot szervezünk, ahol felidézük életét,
munkásságát.
Időpont: **2013. február 10-én** vasárnap délelőtt.
Az ünnepség további programjáról érdeklődhetsz
Szigethy Szilárd lelkésznel!
Tel. 20/8242492
Email: szilard.szigethy@lutheran.hu

Tisztelettel és szeretettel:
a tabi evangélikus gyülekezet

Várjuk a gyülekezeti beszámolókat, egyéni bizonyágtételeket, hozzászólásokat, verseket, rövid novellákat a szerkesztőség címére, lehetőleg elektronikus formában.

Következő számunk 2013. Húsvétra jelenik meg!

„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban” (Ef 1, 3)

Idősebb nemzedékek karácsony előtt nem nagy össznépi költekezésbe verték magukat, hanem szép képeslapokat kerestek, vagy készítettek... Aztán asztalhoz ültek, s olykor gyöngybetűkkel, vagy már nehezen kibogozhatóan, de szívhez szóló sorokat írtak távolban élő szeretteiknek, barátaiknak, ismerőseiknek. Meghitt pillanatok voltak ezek az ünnep közeledtével a levélíró számára, de annak is, aki minden drága ajándéknál szívesebben olvasta annak a kézírását, aki nem felejtkezett meg róla.

Ma más világot élünk... Egy sietős SMS a telefonon: „kar. üdv. nektek”, vagy a számítógépen egy odaillő idézet pár sorral... Ez is több a semminél, de kézbe venni egy pár sort, leülni vele, az egészen más. Térbeli távolság ellenére is, levélíró és címzett között, minőségi idő együtt.

Pál apostol az efezusiaknak ír, de sorait olvasva mi is címzettek vagyunk. Belerendülünk, mert fölgyorsult, tiszavirág életet népszerűsítő korunkban is vannak időtálló levelek, kapcsolatok.

Az apostol a Mindenhatót áldja. Milyen nagyszerű olvasni egy ilyen köszöntést karácsonykor, átvenni az ajándékot, amit maga Isten készít számunkra. De elfogadjuk – e? Értékeljük – e igazán, amit, illetve Akit Isten ad nekünk?

Mire vágyakozunk szívünk mélyén? Mi milyen karácsonyt kívánunk, s készítünk egymásnak? Milyen volt az első karácsony? Az éj, mikor a Megváltó Betlehemben világra jött, benne az Ige testet öltött, valóban csendes volt, ahogyan énekeljük? Mária, József és az Újszülött milyen fogadtatásban részesült?

Az ünnepet különböző jelzőkkel illetjük. Így kívánunk kellemes, meghitt, békés, bensőséges, boldog, áldott karácsonyt egymásnak.

Kellemes – hosszú gyötrelmes út volt mögöttük Názarettől Betlehemig. A várandós kismama és József nem önként, hanem a népszámlálásra kiadott császári parancs miatt kelt útra.

Meghitt – távol az otthontól, felbolydult helyzetben, tolongás, türelmetlen, fáradt, üzött sokaság közepette, ahol még szállást sem kaptak. Hajléktalanok, üldözöttek, otthontalanok sorsában osztozók lettek.

Békés – erről aligha lehetett szó. A választott nép idegen hatalom igája alatt gyötrődött. Már - már csüggedten emlegették az Úr ígéreteit. A Messiásról szóló próféciákat ismerték, de az elnyomás majdnem kioltotta a reménység fényeit szívükben.

Bensőséges – ha az istálló melegére, az ökör és a szamár társaságára gondolunk, akkor talán igen. Idegen szemek nem vizslatták a vajúdó édesanyját és a körülötte sürgölődő, gondoskodó Józsefet.

Boldog – nem boldogság a számkivetettséggel, üldözöttséggel, aggodalommal, szorongással szembesülni. Nem vágyik erre senki. Legfeljebb Istentől kapott erővel mégis elhordozható próbaként tartjuk számon.

Áldott – Máriát az angyal kegyelembe fogadottnak nevezi. Gyermeket hordoz, áldott állapotban volt a Szentlélektől. Áldott volt József is, hiszen az angyal hírül adta neki a két nevet, amit a születendő viselni fog: Jézus: Szabadító és Immánuel: Velünk az Isten.

Bár a körülményeket, a történetet ismerve állíthatnánk az ellenkezőjét, mégis az első karácsony a Megváltó születése meghitt, békés, bensőséges, boldog, áldott volt.

Meghitt – egy házaspár élete legizgalmasabb óráit, egy új élet megérkezésének csodáját teljesen Isten oltalmára és egymásra utalva együtt éli át.

Békés – az angyali seregek éneke hirdette a földre jött isteni békességet. Megérkezését annak, akiről Ézsaiás próféta így jövendölt: „Csodálatos tanácsos, erős Isten, örökkévaló Atya, békesség Fejedelme”.- (Ézs 9, 5) Ma is ott, ahol Isten békessége öröklik, szívünk és gondolataink fölött, ott nem marad hely gyűlöletnek, ellenséges indulatnak, a gonosznak.

Boldog – az elsőszülött egy fiúgyermek volt. Akit az ígéret szerint a Magasságos Fiának mondanak, és uralkodásának nem lesz vége.

Áldott – Mária és József Isten csodáinak helyszínein jártak. Názáret, Betlehem, Jeruzsálem a választott nép életében sorsdöntő helyek. Az Úrra hagyatkozó ember örömeivel és reménységével fogadták a csodát, Isten kegyelmének megmagyarázhatatlan áradását.

S áldott számunkra is a karácsony minden időben. Amit a Seregek Urának féltő szeretete végbevitt, az értünk is történt. Öröm, hogy hírt kaphatunk ma is a megváltás titkairól, csodáiról, az Úr Jézus Krisztusról. Mindaz, ami az áldás helyein, a beteljesült reménység helyszínein történt, több mint történelem. Ebből élünk ma is. Ez örömünk, sőt siron túlra is néző reménységünk forrása. Nem csak karácsonykor, nem csak gyerekkorunkban a fényeket csodálva, hanem egész életünkben.

„Urunk eljöttél nyomorúságunkba, hogy otthont leljünk általad. Engedd szívünkbe, házunkba hullni fényed, ajándékozz ma és örökké békességet.” (Hermann von Bezzel)

Áldott ünnepet ajándékozott nekünk Isten, fogadjuk örömmel Megváltónkat, Krisztusunkat

Karácsony másnapján...

Ma már senki nem járja a piacokat, hogy picit asztali dísz, vagy tíz méteres fenyőt keressen. Elkelték az olcsó, „Közönséges Luc”-ok is. Lehet, hogy egy közönséges család asztalán díszlik némelyik, az is előfordulhat, hogy egy becsapott, eladósodott, csonkára zsugorodott család álmodozik mellette, szebb, gazdagabb karácsonyokról.

A szenteste édeskés hangulata, harmadnapra, még a „Cukorsüveg fenyő” mellett is elvesztette varázsát, s már azok is sejtik, hogy vége a nagy felhajtásnak, akik rengeteg pénz gyűjtöttek be, fából, édességből, szaloncukrok sokaságából. Az ünnep kedves illatát agyonnyomták a nehéz ételszagok, a sült húsok, a töltött káposzták, a diós-mákos sütik.

Falunkban minden harmadik ház kapujánál olvasható „Normand” eladó, még nem vették le a táblát, de akinek ilyen fát adtak el szép és különleges darabban ünnepelhetett, és valószínű nem gondolt a történelemből ismert partraszállásra, esetleg eszébe jutott, hogy az égi országból Valaki, az első betlehemi éjszakában földi partokra érkezett, csendes éjszakán, hogy különleges és szép élet lehetőségével ajándékozzon meg bennünket.

Vannak köztünk olyanok, akik az ünnepet tökéletesre szervezik, hibátlan, elbűvölő illatú és formájú „Ezüstfenyőt” vesznek, hogy a piros és az arany dísz, jól mutasson rajta, az új ruhák, értékek sem maradhattak el a fa alól. A harmadik napon azonban, már néhány túlevél a parkettán van, és hibák is csúsztak a szervezésbe, a drága ajándékok pedig használttá váltak.

„Himalájai selyemfenyő” nincs erre felé, de sokan járnak karácsonykor is a veszteség, a gyász ruháiban, és a legszebb hangszó, vagy a kedves gyermekműsor sem tudják könnyeiket letörölni. Az ünnepnapokon is történnek balesetek, tüzesetek, természeti katasztrófák, s mi keveset imádkozunk azokért, akiknek ilyenkor is könnyes a szeme, meg a szíve. Imádságuk a magas hegyeken túl lakó Istenhez száll, és kérdéseikre nem mindig kapnak választ, sem ünnepen, sem hétköznapon.

Csengődön, és Szegeden „Fekete fenyőt” díszítenek, s a meleg családi kör, az emlékek, és a Biblia olvasás, a közös imádkozás-ének, a háromnapos ünnepen is túl mutat, erőt ad, összekapcsol és megerősít abban, hogy Jézus azért jött, hogy mi egymásra találjunk.

Készülhettünk Jézus születésére „Törpe fészekfenyő” díszítésével vagy „Hegyi Mamutfenyő” állításával, vagy „Mocsári ciprus” ünneplőbe öltöztetésével, de a lényeghez ezzel, nem jutottunk közelebb. Tudunk lehet, Isten szeretetének ünneplése, nem a külsőségekben van, hanem, a szívünk mélyére van beírva, hogy megérthessük mennyire szereti Isten a világot. S akkor az örömhír nem három napra, nem három hónapra, nem három évtizedre, hanem az egész földi életre szóló ajándék lesz számunkra, s minden nap a kegyelem ünnepe.

Smidéliuszné Drobina Ersebet

A legnagyobb bolond

Egy régi történet olyan királyról szól, aki a kor szokásának megfelelően udvari bolondot tartott.

Az ilyen bolondnak joga volt ahhoz, hogy megmondja az igazságot a királyoknak és a hercegeknek, még akkor is, ha az keserű volt.

Ha ugyanis az igazság keserű volt, akkor egyszerűen csak annyit fűztek hozzá: „hiszen ő bolond!”

Egyszer a király olyan ezüst bolondpalcát adott bolondjának, amelynek végén arany harangocska hintázott. Majd ezt mondta:

– Az biztos, hogy te vagy a legnagyobb bolond, aki csak létezik a világon. De ha egyszer mégis találkozol olyan emberrel, aki még nálad is nagyobb bolond, add tovább neki ezt a palcát.

A bolond éveken át hordozta magával a palcát. Egy napon aztán megtudta, hogy haldoklik a király. Csendesen bement a betegszobába és így szólt:

- Király, hallom, nagy útra akarsz indulni.
- Nem akarok – válaszolt a király –, hanem kell!
- Bizonyára hamarosan visszatérsz.

– Nem. – sóhajtott a király – abból az országból, ahová én utazom, nincs visszatérés.

– No, akkor viszont bizonyára régen előkészítetted az utazást. Remélem, gondoskodtál arról, hogy abban az országban, ahonnan nincs visszatérés, királyi módon fogadjanak.

A király a fejét rázta.

– Ezt elmulasztottam. Sosem volt időm arra, hogy előkészítsem ezt az utazást.

– Ó, akkor te valószínűleg nem tudtad, hogy majd egyszer el kell indulnod erre az útra!

– Már régóta tudtam. De, – mint mondtam – sosem volt időm, hogy megtegyem a helyes előkészületeket.

A bolond ekkor csendesen letette palcáját a király ágyára és így szólt:

– Azt parancsoltad nekem, hogy annak adjam tovább ezt a palcát, aki még nálam is nagyobb bolond. Király, fogd a palcát! Te tudtad, hogy át kell menned az örökkévalóságba, és hogy onnan nincs visszatérés. Ennek ellenére nem törődöttél azzal, hogy megnyíljanak neked az örök hajlékok. Király, te vagy a legnagyobb bolond!

Tortafesztivál, vagy KORÁL - SZIGET.

November 10-én Nagykanizsán nyüzsgött a nép az Interspar hipermarketben. Torta költemények hívogattak csalogatón sokakat. Ki tudna ellenállni a legkülönfélébb ínycsikléseknek? Ráadásul munka és iskola nap volt, ledolgozandó a mindenszentek ünnepéhez csatolt hétköznapot.

A KORÁL – SZIGET zenekar azonban a sok – sok meghívás közepette csak ezen a délutánon tudott szeretetvendégségünkön szolgálni. A dobos, Németh Tamás éppen egy öthetes tengeri luxushajón való zenélésről tért haza egy másik zenekarral.

Aggódunk kissé, vajon lesz-e érdeklődés, szükséges-e valamennyi asztalt megteríteni? Aztán hogyan fogadják elsősorban az idősebbek ősi, szeretett énekeinket egészen új hangszerelésben. Urunk, a nagy rendező ismét ránk cáfolt, hiszen csaknem megtelt a terem.

Ismerek egy Korál zenekart – lépett hozzám egyik kedves vendégünk. Igen, én is szeretem több számát is a Balázs Fecő nevével fémjelzett

együttesnek – mondtam. Itt azonban nem az Ő számaiból lesz válogatás, hanem az énekeskönyvünkéből, a mi kedves koráljainkból.

Aztán felcsendült a „Tarts meg Urunk, szent igédben..” – kezdetű ének, imádságként. Majd sorjázta Krisztus feltámadását, halál fölötti győzelmét zengő, majd az Ő visszajövetelére, várására készítő ádventi gregorián énekek feldolgozásai. Egészen közelről érintett mindnyájunkat az örömhír: Jézus a jó Pásztor, aki ott van velünk lelki próbáinkban.

Amikor pedig utolsóként felcsendült a „Velem vándorol utamon Jézus” kezdetű énekünk, nem lehetett más a kérésünk, mint hogy énekeljük el még egyszer együtt a zenekarral. Így érkeztünk az alkalom legmeghittebb perceihez. Így még nem hallotta énekelni senki közülünk – mint a zenekar tagjai mondták, ők sem – ezt az éneket. Igen, ezekre a kivételes alkalmakra szoktuk mondani: mintha egy angyal repült volna át a szobán. Kiderült, nem megtagadva, elvetve az orgona kísérettel énekelte szeretett énekeinket, a sajátos ritmikával, szinte improvizatív virtuozitással fűszerezett hegedű kísérettel, a dzsesszes stílussal fűszerezve felcsendülő korál feldolgozások is nyitott szívekre találtak.

Derecskei András, Huszák Zsolt, Németh Tamás, Smidéliusz Gábor köszönjük, hogy énekkincsünk gazdagsága új megvilágításban is élénk tárulhatott. Adja Urunk, hogy e modern feldolgozás által is eljusson az evangélium egyre több szívhez. *Deme Dávid*

Szemerei Gábor: Kicsik karácsonya

Pici pólyásként sírdogálsz a jászolban,
mi felnőttek is sírunk drága boltokban –
és sokan profitot látnak karácsonyban,
- szeretet ünnepén.

Karácsonyfa alatt izgatottan várunk
megdajkálni a kis Jézust – legfőbb vágyunk.
Sziporkázó fényben mégis csendben állunk
- szeretet ünnepén.

E csendben növekszik pici karácsonyfa
és jó e varázslat – az igazi pompa.
Olyan ez az egész mint kicsi koromba’
- szeretet ünnepén.

Érzem, hogy kisebb – egyre csak kisebb lettem.
Gyönyörű angyalokat látok köröttem.

Hitem apró gyertyafénye árad bennem
- szeretet ünnepén.

Kicsiny lettem újra, mint boldog kisgyerek,
nagy Isten gyermeke – Tiéd a főszerep.
S már tudom, gazdag karácsony Veled lehet
- szeretet ünnepén.

Kicsi leszek, amennyire csak lehet,
Hisz így érthetem meg örömmünnepet.
Csak így láthatom meg a megnyílt Eget
- szeretet ünnepén.

Nyílik, tágul az Ég, friss a hó, tapad.
A Te szereteted mindent betakar.
Megszületett, szép Gyermeked velünk marad,
S nem csak szeretet ünnepén.

Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük. (Zsid 13,14)

2013. év igéjével kívánunk minden kedves olvasónknak békés, boldog karácsonyi ünnepeket
és áldásos újesztendőt!

Mester és Tanítványai

A fenti cím kínálkozik rövid tudósításom élére. A mi evangélikus templomunkban koncertezett Keszthelyen a Mester: Fassang László és tehetséges növendékei október 27-én. A korai, szombat délutáni időpont nagyon alkalmas volt az idősebbeknek, akik este már nem szívesen indulnak el, még az ilyen ritka koncertélményre sem.

Sajnos a kivételesen munkanapnak kijelölt szombat nyilván, többeket megakadályozott abban, hogy részesülhessenek ebben az élményben.

Néhány szó a mesterről:

„A világ legrangosabb orgonaversenyeinek győzteseként és díjazottjaként Fassang László pályája 2002 óta töretlenül ível felfelé. Diplomáit a budapesti Zeneakadémián és a párizsi Conservatoire-on szerezte. Tanulmányait megszakítva 2000-ben egy évet töltött Japánban, ahol a Sapporói Konservatórium rezidens orgonistája volt.

2002-ben a kanadai Calgary-versenyen elnyerte az improvizáció aranymedálját, 2004-ben pedig neki ítélték oda a világ legjelentősebb orgonaversenyének tartott Chartres-i verseny interpretációs nagydíját és közönségdíját. Szólólemezei jelentek meg Japánban és Franciaországban. Világszerte koncertezik, emellett a spanyolországi San Sebastian Zeneművészeti Főiskoláján improvizációt tanított. Szakértőként részt vett a Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem orgonájának építésében. 2006 óta a Művészetek Palotája orgonakoncertjeinek művészeti vezetője. Ugyancsak 2006-ban Liszt Ferenc-díjjal és Prima Primissima Díjjal tüntették ki. 2008 szeptemberétől a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem orgonatanára lett.”

A három fiatal és tehetséges orgonista bizony jó kezekben van a világklasszis – ugyancsak fiatal – orgonaművész irányítása alatt, aki kivételes improvizációs talentumával ejti ámulatba a zenei világ közönségét. Ezen a délutánon mi is tanúi lehettünk ennek a bámulatos adottságának. E sorok írója már hallotta a Művészetek Palotájában ebbéli képességeit, részese lenni a pillanat szülte alkotásnak, ritka élmény. Korálunk az Uram Jézus kezdetű volt a megtermékenyítő alap, melyre stílus, harmónia, dinamikai meglepetések születtek. A csendes alapdallam megszólalása után barokkos fordulatoktól romantikus Liszt-es harmóniakig telt hangzásokon át vissza az egyszerű dallamig vezetett minket, szerezve unikális élményt. Előadásában elhangzott érdekességként most először koncerten Bartók: Gyermekeknek című ciklusából nyolc, Kodály: Epigrammákból három részlet, Antalffy-Zsíros Dezső: Madrigál.

Hálásan köszönjük ezt a nagyszerű alkalmat és nem mellesleg azt is, hogy nem kellett drága jegyárat fizetnie a hallgatóságnak, hanem ki-ki szív szerint adakozhatott. Mint tudjuk a megszabott jegyár és érték, nem mindig van paritásban egymással.

*Nagyné Estilla,
a gyülekezet kántora*

Gyülekezeti kiránduláson Vas megyében jártunk

Hosszú hetek tervezgetése, szervezése után 2012. október 20-án gyülekezeti kirándulásra indult a kötcei, balatonszárszói és szőládi gyülekezet 36 tagja. Az elgondolás szerint lelkészük, Győri Veronika szülővárosa volt az úti cél: a vas megyei Celldömölk.

Korán reggel népes, vidám kis csapat gyülekezett a helyi buszmegállóban, és még a hűvös, ködös idő sem szegte kedvünket. Celldömölk felé tartva első alkalommal a balatoni Szép-kilátónál álltunk meg, ám a sűrű ködben csak sejteni lehetett a Balaton körvonalaait. Mire azonban a Sümegi vár alá értünk, kitisztult az idő.

Megérkezve Celldömölkre, először az alsósági városrészt jártuk be. A katolikus templomot Dr. Koltai Jenő esperesplébános mutatta be nekünk, és mondta el röviden annak történetét. Ezt követően átsétáltunk az evangélikus templomhoz, ahol Kerekes Csaba lelkész fogadott bennünket, és mesélt a gyülekezet múltjáról és jelenéről.

Utunk következő állomása a város tövében magasodó Ság hegy volt. Még a délelőtt folyamán bemehettünk a nemrégiben szépen felújított Sághegyi Múzeumba, ahol az interaktív kiállításon keresztül megismerhettük a hegy kialakulásának mesés és valós körülményeit, a több évtizeden keresztül működő bányászat történetét. Képeken megcsodálhattuk a Sághegyi Tájvédelmi Körzet védett növényeit és állatait.

A délelőtt lezárásaként a hegyen levő étteremben finom gulyással pótolhattuk az energiát, és egy pohár sági borral való koccintás után indulhattunk tovább a hegy felderítésére. Ki-ki kedve és érdeklődése szerint választhatott, hogy a Trianoni emlékmű keresztjéhez vagy a kráterbe szeretne kirándulni.

A nap lezárásaként a celldömölki városrészen idegenvezető segítségével jártuk be az ausztriai Marizell mintájára épült katolikus nagytemplomot, és a felújított főteret. Hazafelé indulva pedig megálltunk az evangélikus nagytemplomnál, amelyben költönket, Berzsényi Dánielt keresztelték.

Az esti órákban kissé megfáradva, de szép pillanatokkal és élményekkel gazdagon érkezünk vissza Kemenesaljáról a Balaton partjára, hálát adva Istenünknek az utunkat óvó tekintetért, és a reggeli ködöt, csodásan szép őszi napsütéssé fordító áldásáért.

A jelenlevők pozitív visszajelzései alapján kijelenthetem: nem utoljára kelt útra ez a kis csapat, és reméljük, hogy kiránduláson készült sok-sok fotót látva, az élménybeszámolókat hallgatva, a jövő évi gyülekezeti kiránduláson olyanok is csatlakoznak hozzánk, akik idén nem tudtak velünk tartani.

Győri Veronika Ágnes

Egyházmegyei presbiteri nap Nagykanizsán

Szeptember 29-én szép őszi, szombati napon tölthettünk együtt a presbiteri napot a nagykanizsai evangélikus templomban, illetve a gyülekezeti teremben. Szinte mindegyik gyülekezetből érkeztek presbiterok, gyülekezeti vezetők. Így a nagykanizsai templomot megtöltöttük.

Pongráczné Győri Boglárka nyitóáhitatával kezdtük a napot. Az igehirdetésben felmerült a témák rámutattak posztkeresztyén világunk, gyülekezeteink sebeire. Az összefogás hiányára, az egység hiányára, a rossz csábítására. A diagnózis után iránymutatásképpen a rossz út elhagyására biztatott Isten ígéje. A képmutatás nélküli életre hívással zárult az áhítat. A problémák mindenkorban aktuálisak, önvizsgálatra hívnak, én hol állok, mint gyülekezeti tag, mint presbiter, mint lelki vezető.

Az áhítatot követően a – „*Civil szolgálat szabadsága az egyházban-lelkészi szemmel*” – Dr. Szabó Lajos az Evangélikus Hittudományi Egyetem rektora tartott előadást. Hangsúlyos a cím, „lelkész szemmel”. Mert valóban kevés szó esik a presbiteri tisztség megítéléséről a lelkészek szempontjából. Sajnos a gyülekezetek döntő többsége lelkész centrikus, kevés a munkatárs, kevés a segítség. Szabó Lajos véleménye szerint „csak a megszólítottak lehetnek igazán eredményes megszólítók. Fontos, hogy a lelkész munkáját a gyülekezetben hűséges, megbízható emberek segítsék, akik az egyház eredeti célját bátorsággal, képmutatás nélkül mutatják be másoknak.” Rektor úr szövelt még az egységes gyülekezet kialakulásának, kialakításának feltételéről. Egység, mégis sokszínűség, egymás támogatása, mert a cél mindannyiunk számára egy. Az előadás zárógondolata egybecsengett az áhítat záró gondolatával: Önvizsgálat, és a helyzetelemzés után indulás a cél felé.

Az ebéd után a Kaposvárról érkezett gyülekezeti énekkar emelte az alkalom fényét színvonalas koncertjükkel.

A presbiteri nap, záró előadója Dr. Frenyó László a Szent István Egyetem tanszékvezető professzora, presbiterként szólta a presbitereknek. Szólt a tisztségről, a hivatásról, életvitelről. Személyes példákkal, családi életéből vett példákkal mutatta be, a presbiteri hivatást. Sokunkat szíven ütött az a mondata: „ha nem csináljuk, nincs értelme... mit akarok...?” Gondolkodásra indítottak szavai, mit tegyen a presbiter, mit tegyek én?

Smidéliusz Zoltán esperes úr úti áldása után, élményekkel, gondolatok, és megválaszolható kérdésekkel indulhattunk haza. Köszönjük az alkalmat, a lelki töltődést, és a kérdéseket.

Györgyi Zsolt

Somogy-Zalai Ifjúsági Hétvége

2012. október 19-én és 20-án került megrendezésre Gyékényesen az őszi egyházmegyei ifjúsági hétvége. Majd 20 fiatal gyűlt össze Porrog-szentkirályról és Kaposvárról és Gyékényesről, hogy együtt töltsenek két felejthetetlen napot.

Az együttlét közös vacsorával indult, majd együtt gondolkodtak a fiatalok arról, hogyan mutatnák be az evangélikus egyházat egy kereső embernek. A Somogy-Zalai fiatalok különböző plakátokat készítettek, és egy új mottót is találtak egyházunknak: „Erős vár, téged vár!”. A feladat megoldása alatt már érezhető volt a fiatalok közvetlensége és nyitottsága egymás felé, ennek köszönhetően végig nagyon jó hangulat uralkodott a hétvégén. A napot egy hatalmas activity játékkal zártuk és éjjelig tartó beszélgetéssel.

Másnap áhítattal kezdődött a nap, melyet Pongrácz Máté tartott. Isten ígéjének hallgatása után a fiatalok eljátszhattak két csoportban azzal a gondolattal, hogy mit változtatnának meg az evangélikus istentiszteleten illetve a templomokban és mihez ragaszkodnak mindenképpen. A két csoport

pro és kontra érveket hozott a templomi berendezésekről, illetve különböző gyülekezeti programokról. Így születtek olyan ötletek, miszerint a gyülekezet ifjúsága folytasson missziót...

Ebéd után a kellemes, napsütéses időben, a szabadban, három kisebb csoportban játszhattak egymás ellen a fiatalok „Egy perc és nyersz” játékot. Szükségük volt ügyességükre, koncentrálásukra, csapat munkájukra. Bár volt olyan csapat, amelyiknek egy pontot sem sikerült elérnie, mégis végig a jókedv és a nevetés volt a szerep. A hétvégét Sikter János lelkész imádsága és útra bocsátó szavai zárták.

Összességében két tartalmas napot tölthettünk el egymással. Ami mégis a leginkább összehozta a csapatot az a zene volt. A közös éneklések, zenélések különböző hangszereken, mint gitár, fuvola, dob, zongora, mind Isten dicsőítésére szolgáltak.

Reméljük, hogy a legközelebbi alkalmon már több gyülekezet is képviselteti magát fiataljaival, hiszen közösségben lenni jó!

Pongráczné Győri Boglárka

Ökumenikus konferencia Csurgón

„Lelki megújulás. Az újraevangélizáció szükségessége és lehetőségei” címmel rendeztek ökumenikus konferenciát október 15-én a csurgói Csokonai Közösségi Házban. Az alkalmat Füstös János, a város polgármestere nyitotta meg, majd Szemerei János, a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület püspöke tartott rövid áhítatot. Ezt követően Balás Béla, a Kaposvári Római Katolikus Egyházmegye püspöke, Steinbach József, a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke, illetve Szeverényi János evangélikus országos missziói lelkész osztották meg az evangélizáció témájával kapcsolatos gondolataikat a jelenlévő protestáns és római katolikus lelkészekkel. Az alkalmon énekkel szolgált Némethné Mihátinesz Olga.

Szemerei János bevezető áhítatában a kulcsok hatalmáról beszélt. Arra figyelmeztetett, hogy nem mindegy, hogy a ránk bízott kulcsokat zárásra, vagy nyitásra használjuk. „A kulcsok nem arra valók, hogy magunkra zárjuk az ajtót” – fogalmazott –, „de nem is arra, hogy másokra.” Majd hozzátette: a közös jövőnk kulcsa maga Jézus.

A polgármester köszöntőjében arra utalt, hogy napjainkban a gazdasági válság mellett lelki-szellemi krízisben is szenvedünk. „Hitre van szükségünk; olyan erős és megingathatatlan hitre, amelyet csak Isten tud számunkra nyújtani” – mondta.

Ezek után a három meghívott előadó beszélt a megadott témáról, személyiségének megfelelően interpretálva azt. Balás Béla megyéspüspök a mondanivalóját rövid, humoros vagy elgondolkodtató történetekkel fűszerezte, melyeket sokéves szolgálata alatt élt át. Hangsúlyozta, hogy az evangélizáció akkor működik, ha az embereket belülről érinti meg. Az egyházat egy „telekommunikációs műholdhoz” hasonlította, amelynek mindig egyenletes közelségben kell maradnia egyrészt a forráshoz, az alapításhoz, másrészt a besugárzott területhez.

Steinbach József három pontban foglalta össze a lelki megújulással kapcsolatos véleményét. Elsőként az elvi alapvetésről beszélt. Szerinte az egyház minden szolgálatában, minden életmegnyilvánulásában az evangéliumnak kell megjelennie. Ismertette ennek a szolgálatnak a jellemzőit. Ezek a következők: Krisztus örömhíréhez kötött, adott helyhez kötött, folyamatos (vagyis szünet nélküli), szóbeli bizonyágtételhez és hiteles élethez kötött, illetve nem függ az eredménytől.

A püspök ezután második területként a korról, az evangéliumhirdetés kontextusáról szólt. Felsorolta mindazokat a tényezőket, amelyekkel számolnunk kell: az életmódváltásból, a vidék válságából, a kommunikációs robbanásból adódó változásokat, valamint az értékválság, az értelemvesztettség és az egyháziatlanság jelenségét. Végül harmadik szempontként azt járta körül, mit lehetne tenni.

A lehetőségeket tekintve három tézist állított fel. Véleménye szerint a lelki megújulás feltétele egyrészt az egyház elhívott szolgálóinak a megújulása (ehhez kapcsolódva az egyházfegyelem megújulása), másrészt az istentisztelet megújulása, harmadrészt pedig az igehirdetés megújulása.

Az utolsó előadó, egyházunk missziói lelkésze prédikációszerű hangnemben mondta el gondolatait. Szeverényi János hangsúlyozta, hogy az evangélizáció lényege az evangélium hiteles átadása. Ezt minden hitrejutott ember gyakorolhatja, és helyszíne lehet az egész világ. Kiemelte, hogy az egész gyülekezet missziói felelősséget hordoz. Majd hozzátette azt is: közösségeink jövőjét az jelentheti, ha az intézményközpontú szemlélet helyett misszióközpontúan kezdünk el gondolkodni.

A tartalmas találkozót a hozzászólások meghallgatása után Smidéliusz Zoltán evangélikus, Nagy Csaba református és Maczkó Gyula katolikus esperesek imádságra zárta.

Adámi Mária

Presbiterképzés az evangélikus egyházban!

Örömmel számolhatok be a Somogy-Zalai gyülekezeteknek, hogy Kaposvárról az elmúlt évben három presbiter is részt vett a II. Presbiterképző tanfolyamon, Révfülöpön. A tanfolyamon megismerkedtek egyházunk tanításával és felépítésével. A presbiterképzés tanulságairól kérdezem Nemes-Vecseráné Schmidt Julianna kaposvári presbitert:

Milyen élményekkel tértél haza a II. Presbiterképző tanfolyamról?

Sok jó élménnyel tértem haza. Talán a legkönnyebben így tudnám megfogalmazni, az evangélikus egyházban sem minden fekete, vagy fehér.

Mi volt számodra a legmeghatározóbb élménye a képzésnek?

Sok mindent megtanultunk a presbiterképzésen – többek között - az egyház működéséről, a gyülekezetek közötti információáramlásról, a zsinati feladatokról, a kapcsolatteremtésről, a misszióról vagy épp a gyülekezetépítésről, mégis a legmeghatározóbb élmények nem ezek, hanem, az hogy miért is jó evangélikusnak lenni, mit is jelképez a Luther kabát. Hogy vannak Magyarországon olyan kicsi, majdnem kihalt gyülekezetek, mint a bátonyterenyei, ahol 18 év az átlag életkor. Jó ha két idős jelen van az Istentiszteleten. Ahol már nincs is persely, mert egy vasárnapon 20 forint jön össze az egyházfenntartásra. De mit is gondolhatnánk, ott, ahol szinte csak gyerekek járnak Isten házába?

Mire sarkalltak téged ezek az élmények?

Elgondolkodtató, hogy mi itt ülünk sokszor a nagy „kényelemben” a városok és népesebb evangélikus falvak gyülekezeteiben és sajnálkozunk, hogy milyen nehéz manapság fenntartani az ingatlanjainkat, és hívogatni a gyülekezetbe fiatal, időset, családokat. Miközben vannak helyek, ahol a gyökértelen fiatalok éheznek Isten szavára, eljönnek presbiter képzésre, és hitvallást tesznek Istenszeretetről, erőfeszítéseikről, hogy életben tartsák azt amit nagy erőfeszítések árán létrehozta.

Milyennek látod most a presbiteri feladatot?

Nem gondolom, hogy ahhoz hogy valaki jó presbiter legyen, kívülről kellene tudnia az Ószövetség, Újszövetség keletkezésének történetét, de jó volt megismerkedni vele részletesebben, nem beszélve a színvonalas összefoglaló diákról, amiket a témákkal kapcsolatban láthattunk. Viszont bizonyos, hogy szüksége van minden presbiternek, arra, hogy mélyebben megismerkedjen egyházunk történetével, etikájával, liturgiájával. Az a tudás, amit kaptunk a két hétféle alkalmával az előadóktól, nagyon fontos szerepet játszik abban, hogy felismerjük a problémákat, amelyek begyűrűztek a Magyarországi Evangélikus Egyházba.

Szükséges az a munka, amely elősegíti, hogy megismerjük egymás gyülekezeteit, az azok által elért eredményeket, hogy a saját hiányosságainkra is megtaláljuk a megoldást.

Ezúton is buzdítom presbiter testvéreimet arra, hogy vegyenek részt az ezután megrendezésre kerülő képzéseken!

Egy végzett presbiterképzős

„Jöjjetek énhozzám mindannyian” Nemespátró 2012.október 28.

A megszokott, de megszépült templom kép tárult mindazok, akik meghívott kaptak a Nemespátrói Egyházközség ünnepére gyülekezeti tagok és vendégek. A szokványos szó meghívó helyett viszont Jézus hívó szavát olvashatták a meghívottak a templomot körülölelő lombkorona levelei között. Sok viszontagság pályázatok, elutasítások után megújulhatott kívül belül a templom, környezet és a gyülekezeti környezet. Országos egyházi segítség, a hívek adományai, önkormányzati támogatás és a Miklósfai mezőgazdasági Zrt. Hozzájárulása révén 20 millió Ft-os beruháásnak a lelki otthonnak örülhettünk. Mint hegyen épült város világlik ki a templom színével a dimbes-dombos zalai tájból hívogatva mindenkit. Szemei János Püspök Úr időben és térben hosszú időutazásra hívott igehirdetésében, amely a régi szent hely és a Nemespátrói templom közötti összefüggéseket tárta fel. Az összhangot, amelyet megismerhettünk a hálaadó Istentiszteleten erősítette elsősorban az úrvacsorai

Közösséget, a Gyékényesi férfikar, a konfirmandusok éneke, köszöntések sora és mindaz amit „felső” vezetésként átélünk a felújítási munkák alatt. Tárgyaltunk vállalkozókkal, műszaki ellenőrrel cég megbízottal, építési bizottsággal keresve a legjobb megoldásokat egymás közt, és egy láthatatlan, de valóságosan megtapasztalható vezetést élhettünk át. Mindnyájan csak elismerhetjük az Úr nevének dicsőségét. Az ajándék, amit udvarába, házába hozhattunk és hozhatunk nem csak a két kézi anyagi segítség, hanem a mennyei Atyánkra szoruló életünk, Jézus Krisztust megváltó művét bizonyító létünk. Ezen az ünnepen mindnyájan, akik részt vettünk, megajándékozottá lettünk.

Smidéliusz Zoltán

TEPLOMRENOVÁLÁST KÖVETŐ HÁLAADÓ ÜNNEP SZEPEKNEK, 2012.10.28.

Azért épülhetett, hogy épüljünk, azért újulhatott meg, hogy megújuljunk!

Mára az egykori, elsősorban német anyanyelvű Szepetneki anyagyülekezet lélekszáma 88 főre fogyatkozott. Pályázati lehetőség adódott a 190 éves templom felújítására. Így sikerült harmadik nekifutásra, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal által a Vidéki Örökség Megőrzésére kiírt Európai Unió pályázatát 2009, december 21-én benyújtani. 2011, április 28-án érkezett meg a határozat arról, hogy pályázatunk sikerrel járt, 21.095.720 forint támogatással. 2011, szeptember 8-án kezdődhetett el a tényleges munka. Megvalósult a templom teljes falszigetelése, a nyílászárók, a tetőfedés cseréje, a belső tér szigetelése és burkolása, templombelső és külső újra vakolása és festése. Urunk mindvégig kedvező időjárást adott.

A toronysisak festése, bádогоzásának javítása, a templompadok felújítása és festése, az oltár festése, a szükséges villanszerelői munkák elvégzése, a villámhárító rendszer korszerűsítése, valamint a pályázatírás költségének és a műszaki ellenőri költségeknek kiegyenlítése a hívek, a Sormási Zöld Mező Szövetkezet, valamint a Német Nemzetiségi Önkormányzat összesen mintegy 2 millió Ft adományából, valamint egyházmegyei támogatásból valósult meg. A munkálatok összköltsége 23 millió Ft volt. Nagyon sok társadalmi munkát végzett el egy mintegy 6 fős gyülekezeti közösség.

Úgy gondolom, mindnyájunkat Isten iránti hála indít ez az áldozatkészség. A templomépítő ősökre emlékeztet, akiknek, annak idején nem állt módjukban pályázati úton anyagi támogatáshoz jutni. Így építették, majd toronnyal látták el, később, hogy elférjenek, karzattal bővítették a templomot. Urunk áldása kísérfje az adakozókat és a megadományozott gyülekezetet!

A hálaadó ünnepen ismét megtelt a templom. Szemerei János püspök Római levél 11, 18b verse alapján hirdette Isten igéjét: **„Nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged.”**

Együtt lehettünk az úrvacsorai asztalközösségben is. Az ünnepi alkalmat színesítette a község Királyi Pál kórusának, az általános iskolások 5. osztályosainak német nyelvű éneklése.

Hiszem, hogy templomunk azért épülhetett, hogy épüljünk, azért újulhatott meg, hogy megújuljunk! Bár kétségtelen, hogy a község egyik díszje lett, nem elégedhetünk meg ezzel. Eddig is azért állt, hogy a benne rendszeresen összegyülekezők élete az élő Jézus Krisztussal való közösség áldásait adhassa tovább. Megújulva hitben, reménységben, szeretetben.

Ezért fogadjuk alázattal és hittel, az Apostol intését és biztatását:

„Mivel megízleltétek, hogy jóságos az ÚR, járuljatok Őhozá, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, amely azonban Isten előtt „kiválasztott és drága”, ti magatok is, mint élő kőek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” (1 Péter 2, 3-5) *Deme Dávid*

125

Kellemes szép napon (szeptember 23-án) kora őszi idő s felújított épületek fogadták a jubileumi Istentiszteletra érkező vendégeket és gyülekezeti tagokat. Minden adott volt ahhoz, hogy ne csak a szemünk lássa, amíg szikrázó napot és bőrünk érezze annak melegét, hanem a szívünk a lelkünk is átforrósodjék. A külsőségekben ez egy szokványos Istentisztelet volt. Elmaradt az ünnepi közgyűlésen a hosszú történeti ismertetés és a bő lére eresztett köszöntések sora. De meghitt családis közösségben voltunk együtt Isten igéjére figyelve, amelyet Szemerei János Püspök Úr hirdetett Lk, 7,11-17 alapján. Az úrvacsorai közösségben ahol felekezetre való tekintet nélkül jó részt mindenki részt vett. Örömteli volt, hogy az előd lelkész Bándi István felesége Márta néni még jó egészségben részt vehetett és elődöm fia és leánya is. Igazi felüdülő feltöltkező nap volt: az Öröm, az élet a reménység, előre tekintő menet. Visszagondolva természetesen az egyházmegyei felügyelő szavaira, mindazokra, akik fáradozása, hite, reménysége és áldozata felépítette az egyházmegyénkbe a legnagyobb és a legszebb templomot. Elengedhetetlen és szükséges, hogy ébresztő, élesztő, vigasztaló és erő központ legyen ez a szép hajlék a következő nemzedékek számára s a mindennapok küzdelmeihez felfrissülést és municiót adjon az Isten házában megszólaló ige, szentségek.

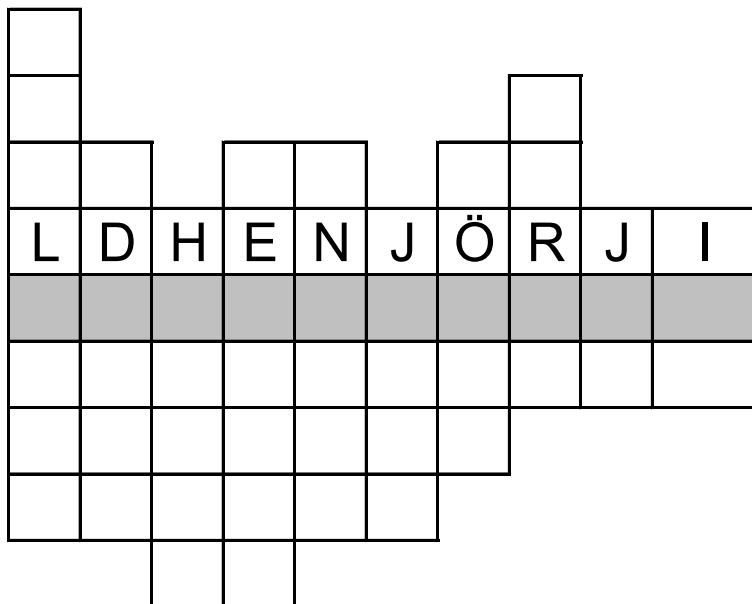
Smidéliusz Zoltán

Rejtvény kicsiknek és nagyoknak

Jó szórakozást!

Mindenkinek áldott, tartalmas karácsonyi ünnepeket kívánunk!

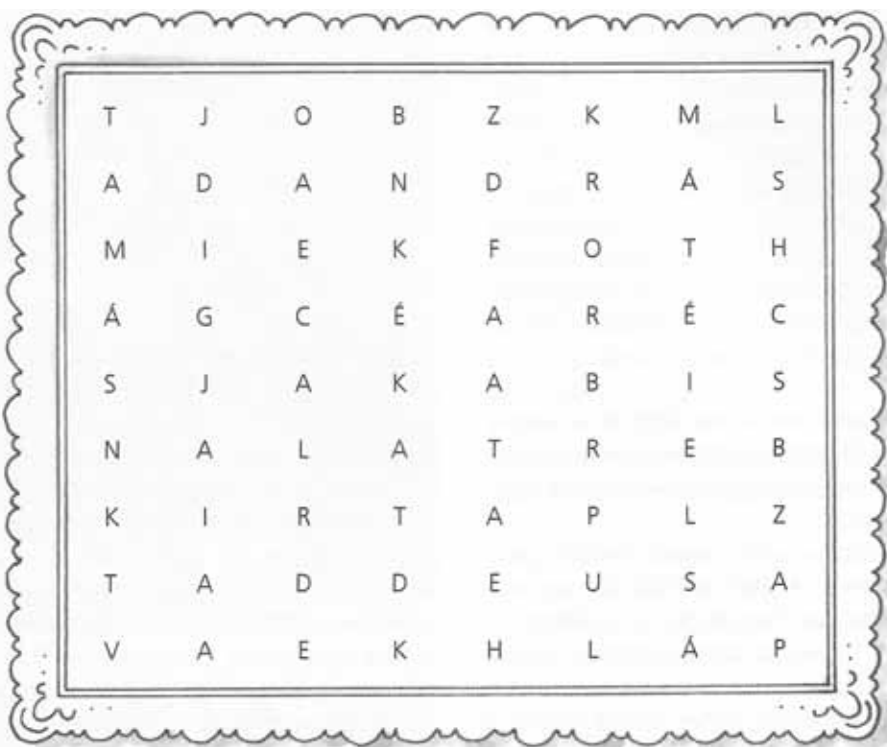
1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. Jézus szülővárosa
2. Eljövétel
3. Karácsonyi dísz
4. Középkor óta a karácsony jelképe
5. Ő vitte a hírt Jézus születéséről
6. Krisztus más néven
7. 3 napkeleti ...
8. Jézus édesanyja
9. Gyapjas állat az istállóban
10. Fohász

Beküldendő a fősor. (Szürkével jelezve)

Keresd meg a tanítványok nevét a betűhalmazban! Bármelyik irányban haladhatsz. Beküldendő a hiányzó tanítvány neve. (Vigyázz, más neveket is találhatsz!)

Megoldásokat kérjük beküldeni a Szerkesztőség címére 2013.január 31-ig!

Tegye egyedivé saját újságját! Színezza ki a hátoldalon levő rajzot!

Kapernaum

A Somogy-Zalai Evangélikus
Egyházmegye lapja

MEGJELENIK EGY ÉVBEN NÉGYSZER

Felelős kiadó: Smidéliusz Zoltán esperes

Felelős szerkesztő: Koczor György

Telefon: +36 20/824-3444

Email: gyorgy.koczor@lutheran.hu

A szerkesztőség címe:

8932 Zalaistvánd, Arany János tér 2.

Készült az Asperján Nyomdában

Tördelés: Renzol Dekor Reklámstúdió

Zalaszentgrót

